

v Praze v usnesení ze dne 14. října 1927 nevytkl okresnímu soudu v Českých Budějovicích, že místo, by po zpět vzetí žaloby Dr. R-ým a po upuštění Dr. S-a od rozšířené obžaloby vynesl osvobozující rozsudky (§ 259 čís. 2 tr. ř.), řízení jen zastavil (§ 227 tr. ř.) pokud se týče jen obžalovaného o upuštění od obžaloby uvědomil. Bylo již uvedeno, že usnesení ze dne 14. října 1927 jest usnesení trestního senátu vrchního soudu v Praze a nikoli kárného senátu; nejde tedy o stížnost do kárného usnesení. Podaná stížnost, jak zřejmo z toho, co uvedeno o jejím obsahu, jest stížností dohlédací. Protože tu není usnesení kárného senátu pro soudce a o dohlédací stížnosti není nejvyšší soud povolán rozhodovati ani nějaké opatření učiniti (§§ 15, 16 tr. ř., §§ 74, 77 org. zák., § 5 zák. ze dne 16. dubna 1919, čís. 216 sb. z. a n. o nejvyšším soudě), bylo stížnost, pokud jest řízena na nejvyšší soud, odmítnouti.

Stížnost na postup vrchního státního zástupce postupuje se ministerstvu spravedlnosti k dalšímu řízení.

Čís. 82 dis.

Kárné řízení v nepřítomnosti obviněného není vadným, mohl-li obviněný, jemuž bylo odkazovací usnesení s obsílkou k ústnímu líčení doručeno, kárný soud o svém onemocnění včas zpravit, ale neučinil tak.

Předpis § 21 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., že kárný soud může při vynášení nálezu vzíti zřetel jen k tomu, co se sběhlo při ústním líčení, platí i v kárném řízení proti notářům (§ 101 not. ř.).

Kárné provinění notáře (§ 157 not. ř.): porušil-li předpis § 5 odst. 2 not. ř., předloživ jím vyhotovené listiny, straně k podpisu, aniž by ji o obsahu poučil a se přesvědčil, zda se obsah srovnává s vážným a skutečným jejím úmyslem; nedbal-li při vyhotovení listin předpisu § 38 not. ř. ohledně časových a místních údajů, uvedených v oněch listinách; nepostaral-li se o uschování legalizačního protokolu na bezpečném místě (§ 110 not. ř.), což mělo za následek, že se protokol ztratil.

K pořizování listin náleží i jejich podpisování stranami.

(Rozh. ze dne 4. května 1929, Ds I 15/28.)

Nejvyšší soud jako kárný soud dovolací ve věcech notářů a notářských kandidátů částečně vyhověl, po ústním neveřejném líčení odvolání obviněného z kárného nálezu vrchního zemského soudu v Praze jako kárného soudu pro notáře a notářské kandidáty ze dne 30. června 1928, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem § 157 notářského řádu ze dne 25. července 1871, čís. 75 ř. zák., a změnil napadený nález I. co do viny: a) v bodě 1) v ten rozum, že uznal obviněného v tomto bodě jen vinným, že porušil povinnosti notářům zvlášť uložené a v §§ 5 a 38 not. ř. uvedené, nikoli i, že svým chováním vydal na pospas čest a důstojnost notářského stavu, b) v bodě 4) v ten rozum, že se kárné provinění obviněného, uvedené v tomto bodě, kvalifikuje jako pouhá nepřístojnost. Jinak odvolání zamítl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Odvolání napadá kárný nález především z toho důvodu, že byl obviněný odsouzen za své nepřítomnosti, která prý nebyla jím zaviněna, ježto právě v den před ústním líčením onemocněl horečnatým zánětem průdušek. Výtku vadnosti kárného řízení, kterou tím odvolání uplatňuje, není opodstatněná, neboť obviněný, jemuž odkazovací usnesení s obšílkou k ústnímu líčení, ustanovenému na 30. června 1928, bylo podle doručního lístku doručeno dne 18. června 1928, mohl — — po případě telegraficky — — kárný soud o svém onemocnění včas zpravit a požádati zároveň o odročení ústního líčení. Neučinil-li tak, zavinil tím sám, že kárný soud, nevěda o nemoci obviněného, provedl líčení v jeho nepřítomnosti. Ostatně se tím obviněnému, jehož protokol o zodpovědném výsledku byl při ústním jednání přečten, jak bude dolíčeno, nestala újma. Podle § 21 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., jímž upraveno jest kárné vyšetřování a trestání úředníků soudcovských, jehož předpisů, daných v §§ 9 až 26 a 30 až 41, jest však podle § 101 not. ř. obdobně použití i v kárném řízení proti notářům, jest kárnému soudu míti při vynášení nálezu zřetel jen k tomu, co se sběhlo při ústním líčení. Nelze proto spatřovati neúplnost nálezu v tom, že v jeho důvodech není přihlíženo k něčemu, čeho dbáti při vynášení nálezu kárný soud podle citovaného předpisu nebyl povinen ba ani oprávněn.

Neúplným shledává odvolání kárné řízení proto, že nebyl proveden důkaz svědeckým výsledkem manželky obviněného Marie Š-ové, a že zejména nebyl při ústním líčení přečten ani protokol o její svědecké výpovědi z řízení kárného. Podle záznamu v jednacím protokole nestalo se tak proto, že se kárný soud k návrhu zástupce vrchního státního zastupitelství usnesl, že onen protokol čten nebude vzhledem k tomu, že řečená, byvši slyšena jako svědkyně, nebyla poučena o dobrodiní § 152 tr. ř. per analog., totiž o svém právu vzdáti se svědectví. Je sice pravda, že tuto závadu bylo by bývalo lze napravit tím, že by svědkyně byla k výsledku obeslána znovu a byla tázána, zda vzhledem k předpisu § 152 tr. ř., platnému nepochybně i v řízení kárném, chce vypovídati v kárné věci svého manžela, či zda se svědectví vzdává. K tomu nebylo ani zapotřebí návrhu obviněného, neboť příslušné opatření může kárný soud podle § 19. zákona čís. 46/1868 ř. zák. učiniti bez rozdílu, zda výslech toho kterého svědka shledá vhodným, k návrhu nebo z moci úřední. Neusnesl-li se však kárný soud při ústním líčení ani z úřední povinnosti na opětném výsledku řečené svědkyně, nestalo se tím řízení neúplným, ježto okolnosti, které tato svědkyně potvrdila při svém výsledku v kárném řízení a na které klade důraz odvolání, jsou nerozhodné pro posouzení otázky odvolatelovy viny či neviny v případě pod 1 a 2 kárného nálezu. Z toho, že obviněný měl, když jel do P., s sebou obě směnky, a že po svém návratu přinesl s sebou úvěrní listinu, žádost za poznámku pořadí a legalizační protokoly, podepsané Dr. Kh-ovou, ještě neplyne, že směnky také skutečně předložil Dr. Marii Kh-ové za účelem protestu, a že ji o obsahu úvěrní listiny a knihovní žádosti poučil. Neúplnost ří-

zení k bodům 3. a 4. kárného nálezu spatřuje odvolání v tom, že nebyly vůbec zjištěny mimořádné poměry, jimiž vysvětloval obviněný při svém zodpovědném výsledku jak nesprávnosti časových a místních údajů v úvěrní listině a v legalizačním protokolu č. 4337 (bod 3. nálezu), tak ztrátu tohoto protokolu (bod 4. nálezu), a kterými míní odvolání obviněným tvrzenou vážnou chorobu (chřipku), dostavivší prý se u něho hned po návratu z P. dne 20. října 1925 a potrvavší do konce listopadu 1925 a opakovaně se znovu v únoru 1926 až do konce tohoto měsíce. Výtky je v tom i onom směru bezpodstatná. Kárné provinění se obviněného proti předpisu § 38 not. řádu shledal kárný soud podle bodu 3. nálezu vším právem v tom, že již při vystavení obou řečených listin nedbal ohledně časových a místních údajů, uvedených v těchto listinách, onoho předpisu. Nesprávnost oněch údajů spočívá podle zjištění nálezu v tom, že, ačkoli k podpisu úvěrní listiny Dr. Marií K-ovou došlo v P. dne 20. října 1925, listina sama má datum 23. listopadu 1925, a že legalizační doložkou, připojenou na tuto listinu obviněným dne 12. února 1926, též dosvědčuje, že Dr. Marie K-ová doznala, že tuto listinu vlastní rukou podepsala, jako místo a datum legalizační doložky je však uveden B. a den 12. února 1926, a že i na žádosti o knihovní poznámku pořadí, podepsanou Dr. Marií K-ovou v P., zní legalizační doložka, že k podpisu došlo v B., totéž pak že je uvedeno i v dotyčném legalizačním protokole. Je nepochybné, že k těmto nesprávným údajům v obou listinách by nebylo došlo, kdyby se byl obviněný hned tehdy, když obě listiny vystavoval, zachoval podle předpisu § 38 not. ř., ukládajícího notářům bezpodmínečné ručení za správnost všech údajů shora naznačeného rázu v notářských listinách a činícího je v tom směru zodpovědnými dokonce i za nesprávnosti, přivoděné pouhým nedopatřením. Nestalo-li se tak, neomlouvá ho ani choroba, kterou obviněný podle svého tvrzení i podle odvolání byl stížen teprve později (po návratu z P.). Tato choroba nemohla ho sprostiti ani povinnosti, uložené notářům § 110 not. ř., by se po návratu z P. postaral o uschování legalizačního protokolu na bezpečném místě a pod zámkem, buď ve své kanceláři nebo po případě ve svém bytě.

Pokud pak odvolání napadá jednotlivé body kárného nálezu po stránce právní, lze mu jen ve dvou směrech přiznati částečné oprávnění, kdežto jinak jsou jeho námitky neopodstatněny. K bodu 1. nálezu zdůrazňuje odvolání neprávem, že šlo pouze o legalizaci listiny soukromé, vyhotovené obviněným k příkazu Okresní hospodářské záložny v B. v zájmu jejím a v zájmu Rudolfa Ch-a, že tedy obviněný vystupoval jako osoba veřejná jen při úkonu legalizačním a byl povinen šetřiti jen všeobecných opatrností, předepsaných v §§ 33, 34 a 79 not. ř., nebyl však odpověden za obsah listiny, předkládané jím k ověření podpisu, důsledně tudíž ani povinen poučiti Dr. Marii K-ovou o obsahu dotyčných listin a se přesvědčiti, srovnává-li se jejich obsah se skutečným a vážným úmyslem řečené vzhledem k tomu, že tuto povinnost ukládá notářský řád notáři podle názoru odvolatele v § 52 jen pro sepisování notářských spisů. V důvodech kárného nálezu praví se však vý-

slovně, že ona úvěrní listina ze dne 20. října 1925 není sice notářským úkonem ve smyslu § 52 not. ř., že však je soukromou právní listinou podle prvního odstavce § 5 not. ř., kdežto ona žádost o poznámku pořadí je podáním ve věcech nesporných ve smyslu téhož předpisu. O správnosti tohoto označení obou listin, vyhotovených podle zjištění nálezu samotným obviněným, nemůže býti pochybnosti a je lhostejno, že listiny byly obviněným vyhotoveny z příkazu Okresní hospodářské záložny v B. v zájmu jejím a v zájmu Ch-ově, jak bez bližšího objasnění, avšak zřejmě bezdůvodně zdůrazňuje odvolání. V nepravu je odvolání i, pokud se snaží rozlišovati mezi soukromou povahou účasti obviněného na sepsání řečených listin s jedné strany a veřejnoprávní povahou jeho spolupůsobení při úkonu legalisačním s druhé strany. Ukládat § 5 not. ř. notářům v druhém odstavci výslovně, by i jednání, jež sdělávati na žádost stran dovoluje jim první odstavec téhož §, a jimiž jsou právě jednak podání ve věcech nesporných na jakékoliv úřady, jednak soukromé listiny, obstarávali poctivě, přesně a pilně podle platných zákonů. Odvolání je tudíž zřejmě na omylu, míníc, že povinností obviněného bylo v souzeném případě dbáti vedle všeobecných předpisů §§ 33, 34 not. ř. jen ustanovení jeho § 79, vztahujícího se na ověřování podpisů. Šlo-li podle zjištění nálezu o listiny vyhotovené samotným obviněným, bylo jeho povinností, by se zachoval způsobem, naznačeným v druhém odstavci § 5 not. ř.; kárný nálezní spatřuje tudíž hrubé porušení této povinnosti obviněným právem v tom, že, předloživ obě listiny k podpisu Dr Marii K-ové, ani jí neřekl, oč jde, ani jí listiny nepřečetl, ani jí jiným způsobem jejich obsah podle pravdy nesdělil, ba ani ji nevyzval, by si listiny sama přečetla a se nepřesvědčil, zda se obsah listin srovnává s jejím skutečným a vážným úmyslem. Kdyby se byl obviněný při pořizování oněch listin, k němuž náleží podle správného názoru kárného nálezu i jejich podpisování stranami, zachoval podle povinnosti, uložené notářům řečeným předpisem, kterýmkoli z oněch způsobů, nastíněných v důvodech nálezu, byla by Dr Marie K-ová určitě seznala, že listiny, předložené jí k podpisu, netýkají se pohledávky První občanské záložny v P., jak mylně za to měla, nýbrž jiného věřitele inž. K-a, Rudolfa Ch-a, pokud se týče Okresní hospodářské záložny v B., a v tom případě by se inž. K-ovi provedení podvodu, jím na ní spáchaného, nebylo zdařilo a řečená byla by uchráněna i oněch neblahých a škodlivých následků, ji v důsledku zločinu K-ova stihnuvších.

Naproti tomu nelze kárnému soudu přisvědčiti, pokud ve vyličeném jednání obviněného shledal i porušení cti a důstojnosti stavu notářského. Kárný nálezní poukazuje na to, že odsouzení inž. Bohuslava K-a pro zločin podvodu vrhá stín i na obviněného notáře v tom směru, že notář, znaje zajisté předluženost inž. K-a, bydlícího v témže soudním okresu, a maje před sebou v osobě Dr Marie K-ové stranu inteligentní, ale práv neznalou, měl si počínati opatrně a prozíravě a neměl se spoléhati na ujišťování inž. K-a, že jeho neteř ví, oč jde, a neměl v několika minutách provést celé jednání, při němž se ani jméno nového věřitele Rudolfa Ch-a nevyslovilo a jež mělo následky pro Dr Marii K-ovou tak neblahé.

Nutno ovšem kárnému nálezu přisvědčiti, že takového jednání měla býti osoba státem ustanovená a veřejné důvěry požívající, jako je notář, naprosto vzdálena. Leč toto jednání vyčerpává právě skutkovou podstatu přečinu podle § 157 not. ř., spáchaného tím, že obviněný porušil povinnosti uložené mu v §§ 5 a 38 not. ř., a nelze je kvalifikovati ještě za porušení cti a důstojnosti stavu notářského. Neníť ve spisech opory pro předpoklad, že obviněný byl zasvěcen do poměrů inž. K-a a že skutečně znal jeho zadluženost, nebo že snad dokonce měl vědomost nebo i jen tušení o jeho podvodných manipulacích. Proto nemá podkladu úsudek kárného soudu, že odsouzení inž. K-a pro zločin podvodu vrhá stín i na obviněného, pokud se týče na jeho stavovskou čest. Odvolání nelze upříti částečného oprávnění, ani pokud napadá bod 4) kárného nálezu, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem, spáchaným tím, že proti předpisu § 110 not. ř. neuschoval způsobem v tomto předpisu uvedeným legalisační protokol čís. 4337, týkající se řečené již úvěrní listiny, což mělo za následek, že se protokol ztratil. Bylo již při rozboru námitek odvolání co do stránky skutkové dovedeno, že obviněného nemohla povinnosti, uložené mu předpisem § 110 not. ř., sprostiti ani jeho choroba; leč odvolací soud nemá důvodu nevěřiti v tomto ohledu obhajobě obviněného, že onemocněv po svém návratu z P. chřipkou svěřil listiny, mezi nimi i onen legalisační protokol, své choti, by je uschovala, a že mu pak později bylo z kanceláře vzkázáno, že legalisační protokol nelze najíti. Třebas obviněný neučinil vše, co bylo podle § 110 not. ř. jeho povinností, nelze mu za daných okolností v souzeném případě, kde snad šlo i o pochybení jeho kancelářských zaměstnanců, vytýkati nějakou hrubou nedbalost, která by zakládala skutkovou podstatu kárného přečinu, nýbrž odvolací soud uváživ všechny okolnosti, shledává ve vylíčeném opomenutí obviněného pouhou nepřístojnost.

Čís. 83 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, uzavřel-li advokát, účastniv se jako dražitel ve vlastním jméně (a jménem své manželky) dražby nemovitosti, s dalšími spoludražiteli za dražebního roku ujednání, že — vydraží-li nemovitost jako celek — přenechá jim část za cenu, jež bude určena poměrem mezi cenou odhadní a nejvyšším podáním, avšak potom se zdráhal ujednání splniti, namítaje mimo jiné neplatnost smlouvy podle dvor. dekr. ze dne 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s.

(Rozh. ze dne 1. června 1929, Ds II 1/29.)

Nejvyšší soud jako odvolací soud v kárných věcech advokátů nevyhověl po neveřejném líčení odvolání obviněného do nálezu kárné rady slezské advokátní komory v Opavě ze dne 29. prosince 1928, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.